

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SORANERBLADET

NR. 2 FEBRUAR 1969 54. ÅRGANG

Månedsskrift
for Soransk
Samfund

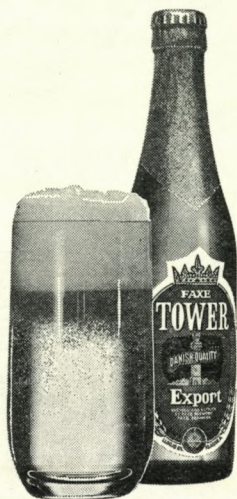
Højlund & Løgstrup

KONSULENTER FOR VIRKSOMHEDSLEDERE

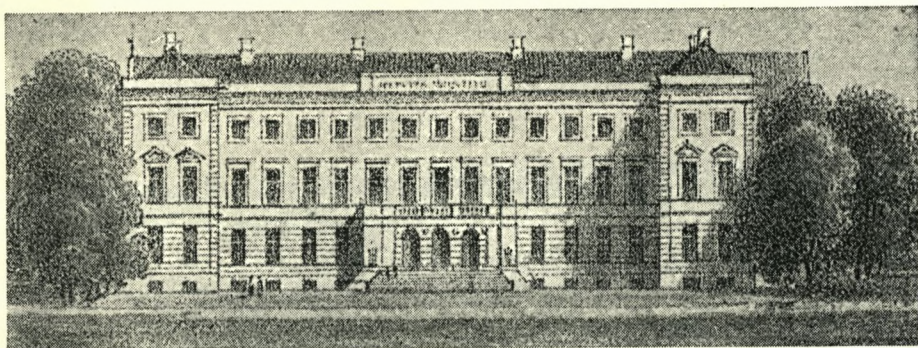
Organisation - Markedsføring

Økonomi

HØJE GLADSAXE TORV 2, 2860 SØBORG
TELEFON (01) 69 36 83

GULD TOWER

Academia Sorana

efter gammelt stik

SORANER-BLÅDET

FEBRUAR

54. ÅRGANG

NUMMER 2

Arthur Arnholtz: Erindringer

SORØ AKADEMI

Lærerne var af alle aldre. En af de ældste var sønderjyden *Frederik Matthiesen*, der allerede havde undervist min far. Den 10. februar 1920 drog han til Sønderborg for at stemme, og næste fysiske aften aflyste han al undervisning for at fortælle os om den store oplevelse. Jeg var mærkelig sløv, uden organ for historie og politik endnu. Men jeg husker hans stemme. Gamle Møk, som vi kaldte ham, var ellers af de støjende sønderjyder; han galede af ilterhed og livslyst, så stemmen hvert øjeblik løb op i falset. Men den dag var han stille og varm. Jeg tror ikke, han anede, om vi hørte efter; hans smil var smukt og fjært: Det lyder som et eventyr.

Den yngste lærer, tror jeg, var *Andreas Egeberg-Jensen*. Han var blevet ansat, lige før jeg kom, og han var

blandt de lærere, der søgte stilling i Sønderjylland straks ved genforeningen i 1920. Her faldt hans egentlige livsgering. Som lektor i Tønder skrev han sangen om marsken »For en fremmed barskt og fattigt«. Siden måtte han flytte for at skåne sin høje, syge stemme – han blev en afholdt og beundret rektor, først i Haderslev, så i Sønderborg. Navnet Egeberg siger derfor næppe andre soranere, ældre eller yngre, så meget. Men for os, som han fulgtes med de fire korte år, kom han nok til at betyde mest. Han havde en humor, som kun findes hos folk af de melankolskes kompagni. Mens vi i al vores usikkerhed flakkede fra rolle til rolle, var han i alle forhold bare sig selv – ikke af pauverhed eller mangel på fantasi, men fordi han allerede da havde menneske-

ligt format til at være det. Der var kendte pædagoger og lærebogsforfattere blandt kollegerne. Vi gennemskuede deres professionelle »spontanitet« og satte os til modværg. Ungdommen er ubillig: at man selv kunne være lidt forloren, nå ja, man var jo ude at svømme. Men Gud nåde ens lærere! – Der var intet at reagere imod hos Egeberg. Han var inspektor på østre sovesal; kom man forbi hans stue en eftermiddag, kunne man høre ham sidde og synge med en spinke, ren stemme: »Jeg mindes vel et sted, gid jeg var der igen«. Vi havde ham både i dansk og historie. Han læste for os ... alt det gode han fandt, »Hellener og barbarer«, »Marie Grubbe« – aldeles ukunstlet. Henimod eksamen brød han af: »Jo, vi har været dovne, og nu må I hjælpe mig, at vi ikke skal blive skandaliseret!« Han fortalte min ven og klassekammerat, ingeniør Poul Damgaard, der besøgte ham i Sønderborg kort før hans død, at forholdet mellem ham og vores hold var gensidigt. Klassen havde mg+ i gennemsnit i dansk stil.

Lærerne i øvrigt ... var ikke noget korps. Der var unge med ideer og gamle med rutine; men fremfor alt var de individualister endnu mere end vi; jeg tror, det er det mest særprægede og maleriske lærerkollegium, jeg har kendt. Anekdoterne om dem var legio og kunne beskæftige os dag ud og dag ind. At de blev så mærkelige eller bare føltes sådan, var vi måske selv medskyldige i. Vi var uengagerede iagttagere som tilskuerne i et teater. Stykket hed hver gang »Den vrede lærer« og opførtes i utallige variationer. At det egentlig skulle have været budskaber til os,

så vi stort på. Den direkte opdragelse prellede af mod vores uimodståeligt boblende humør; en slags indirekte fik vi vel af de mange forestillinger og minderne om dem. Tilgiv os i jeres himmel, I kære gamle; først nu jeg har været lærer selv et helt liv, forstår jeg jer til bunds. Her vil jeg nøjes med at berette om endnu et par stykker.

Straks jeg var kommet ind i 4. m., fik vi en lille væver tysklærer, som hele skolen kaldte »Splejsen«. Hans alvorlige, tætblå øjne under de buskede bryn kunne tændes til et meget vindende smil, og det studsede hvalroskæg lod hovedet syne kraftigere end kroppen, der bar det. Jeg traf ham sidste gang, da jeg som student var blevet medlem af »Natmandsforeningen«. Jeg har vel set forbavset ud; for han tændte sit fine smil og sagde som en slags svar: »Jo-oh, vi interesserer os også for kammermusik i Sorø«. – I skolen havde han vænnet sig til at sige »Du lille ...« foran alt muligt, måske som compensation. hvad ved jeg. Spanskrøret brugte han rigeligt og altid med rørende fiasko; vi spaltede den ende, han skulle holde i, så han fik splinter i fingrene. Han slog os altid uden på venstre overarm, og her anbragte vi vores glosebog i ærmet; han hverken hørte eller mærkede det; han var opslugt af at råbe: »Du lille dreng! du får prygl!« (på prygl slog stemmen over). – Han bar næseklemmer, og ved hvert tilråb til klassen greb han dem med højre hånd og svang dem i en mægtig gestus ud fra sig, mens de blå øjne lyste under hævede bryn.

Vi skulle begynde med en schweizerhistorie: Wie der Seppli eine Geissel

bekam. Den foregik ved Gemmipasset. »I små drenge!« Lorgnetten fløj, mens den lille stemme dirrede af iver; »kender I Gemmipasset?« Det gjorde vi begribeligvis ikke. »Det er frygtelig farligt«, pointerede Splejsen, »en *smal* sti med en *dyb* afgrund til begge sider. Da jeg var der, sagde den store, stærke bjergfører til mig: 'Nu binder vi os sammen med et reb, og hvis jeg styrter i til den ene side, så styrter *De* Dem ned til den anden side (lorgnetten fløj til højre og venstre); mein Herr, *tør De?*' Så svarede jeg: Mein Führer, ich wage es!« Med disse ord skred den lille mand ned af katedertrinene og henad gulvet, ophøjet og værdig.

Det næste, vi gav os i lag med, var Hauffs eventyr: Das kalte Herz. Her var ingen forestilling; her oplevede jeg i ro de to landskaber i Schwarzwald, det lukkede mod nord med skovhuggerne, tømmerflåderne og Hollænder-Mikkel – og det åbne mod syd med bjergkrucifikserne og das Glasmännlein. Hvad er dog valgslægtskab for noget? Jeg længtes derned fra det øjeblik, vi havde læst eventyret; og da jeg kom der, var det som en genkendelse. Jeg fik siden lov til at studere i Freiburg; sidst så jeg Schwarzwald i 1953 – det svigtede ikke. Jeg oplevede senere det samme med Theodor Storms digt om Die graue Stadt am Meer. Fra jeg havde læst det, havde jeg ingen ro. Det viste sig at være rigtigt; marsken skulle blive et andet af mine fristeder.

Den sidste, jeg må fortælle om, er naturligt nok (for mig da) vores sanglærer *Valdemar Tscherning*. Han var vist B-menneske. Når man så ham en grå morgen stage sig frem over Fratergården,

sammensunken i den alt for store frakke, måtte man tro, at det kun var småt bevendt med musikken i Sorø. Tungt og langsomt kom han op til Lovsangssalen, lagde en slukket, lille lugtende cerut på harmoniet og stønnede: »Nommer å-åte!« Så tog vi fat: Bleg morgenstjernen smiler og forsvinder. – Op ad dagen rettede han sig og viste sig at være en paradoksernes mand: Med næsen og manken lignede han en sigøjner; med munden talte han uforfalsket sjællandsk. Vi var trygge ved ham og dog forbavsede over ham. Han var lige så umiddelbart sig selv som Egeberg; men hans selv var både mere naivt og mere indviklet.

Han opdrog os jævnt og ligetil. »I dag«, begyndte han på det søde sjællandske, »skal vi prøve på et korværk af Grieg, der hedder Lannkjending. Der er også en solo i; men jeg vil ikke ha' dig igen, Sørensen, så bli'r du for fremtrædende ... det er også for baryton; du er jo tenor.« Barytonen kom op; stemmen var der, men da han havde kikset nogle gange på de kromatiske steder, sagde Tscherning hovedrystende ned til mig: »Jeg kommer vist til at ta' dig alligevel, Sørensen.« Så rejste jeg mig og skred op til min solo.

Henad foråret fik Tscherning ligesom hastigere puls; det var konfirmationskantaten, der nærmede sig. Oppe på orgelbalkonen var han sød og fortrolig, for at vi ikke skulle være nervøse. »Når nú« hviskede han (med stød i u), »vi kommer til 'O Gúd, du hár det skúet' (verslæsning var ikke hans speciale), så skal I ikke blive bange ... det er bare mig, der sætter det lille klokkespil på ... vi har et lille klokkespil til når det

skal være rigtig højtideligt«. Vi kom igennem Rudolph Bays toner og klokkespillet frem til prædikenen. »Se nú skal I bare stå aldeles stille«, hviskede han igen, »mens jeg går ned og ryger en lille cerut«. Han smilede et undskyldende organistsmil: »Jeg har jo hørt det så tit«. Det var selve C. F. Krarup, han talte om.

Faget musikkundskab var, mig bekendt, ikke opfundet i 1918; men Tscherning gav os det på sin egen, sjællandske facon. Wagner havde været hans livs oplevelse – »ja, indtil Tristan og Parcifal«, præciserede han, »de to kan jeg ikke forstå«. En dag, da han havde sat sig ved flyglet i Lovsangssalen, tog han fat: »Se, Nibelungernes Ring det er en trilogi; men der er ein Vorabend, og det er Rhinguldet. Den begynder med én, meget dyb tone«; han slog det dybe Es an, fortsat og langsomt; »det er urtilstanden, vandet der strømmer hen over skatten på Rhinens bund. Så går tæppet op, og man ser tre sangerinder hænge i elastikker ned fra loftet. De basker og synger Weia! Waga! Wagalaweia – det er Rhindøtrene«. Så fik vi sirenesangen; jeg var højlig interesseret. Tscherning sagde til mig bagefter: »Hvis du vil høre mere, kan du komme over til mig i kirken i aften; jeg sidder og øver mig alligevel«.

Der var kun tændt en enkelt lampe ved orglet, da jeg kom derop; den store kirke lå i mørke. Tscherning fortalte mig om sin uddannelsesrejse i Tyskland. Først havde han gjort Rhinturen med nogle krasbørstige studenter. »Da de spurgte mig, om jeg havde duelleret, pegede jeg på min kirteloperation her på halsen og sagde: »Das ist meine

Mensur!« »Så kom jeg til Leipzig«, fortsatte han, »jeg havde jo nok en taktstok med i lommen; men da jeg så de andre dirigere, sagde jeg til mig selv: Næh, Valdemar, der kan du ikke være med!« Så var han blevet assistent hos Hugo Riemann. »Jeg skrev lidt, og når mine kammerater var i humør, sagde de: 'Nu skal den nordiske bjørn spille sin scherzo for pedal'. Vil du høre den?« Der kom pludselig liv i de tunge fødder og ekko i det mørke rum af den højst usædvanlige scherzo. Så vendte vi tilbage til Wagner. »Nej«, sagde Tscherning, »når du kommer til København, så skal du gå hen på et bibliotek og låne Karl Gjellerups oversættelse af 'Valkyrien'; og når du har læst den, skal du høre Cornelius synge Siegmund«.

Som sagt så gjort. Men Tscherning forekom mig ikke mindre paradoksal for det. Når vi besøgte ham siden som gamle soranere og sad i hans stue (der nu er bymuseum) og talte om Wagner, var han undvigende og sky. Jeg var lidt skuffet; han havde jo sat mig i gang. Hvad følte han selv ved sit livs oplevelse, den ærlige, blufærdige mand?

— — —

Jeg har skrevet »vi« mange gange allerede; hvem var vi? Ja, man er jo ikke helt det samme hold fra først til sidst. Straks efter 4. m. deltes vi i realister og gymnasiaster. Nogle kom til, f. eks. Poul Damgaard, Christian Elling og mine færøske kammerater Richardt Kjelnæs og Christian Matras; andre drog bort i løbet af gymnasieårene, f. eks. mine »selskabsbrødre«, den joviale Malongo (Svend Fleuron), der blev student i København, og den teaterhungrende John

Trautner, der mærkeligt nok blev dyr-læge. Nogle drog ud til onde skæbner. Storeræv (Otto Weismann) blev myrdet af de indfødte på Celebes, hvor han var plantagebestyrer under 2. verdenskrig. Oluf Emborg, min første, blide side-kammerat, blev som politimand ført i koncentrationslejr, hvor han døde.

Jeg regner det, som sagt, for et gode, at elevmassen som helhed var så broget, både socialt og geografisk. Jeg regner det yderligere for et gode, at min egen årgang nogenlunde ligeligt repræsente-rede et helt kompas af interesser. Det viser sig, når man går listen over stu-denterne fra 1920 igennem og ser, hvad vi blev til: 4 præster, 4 jurister, 5 inge-niører, en geolog, en havforsker og 4 humanister. Dertil 2 redaktører (den ene af juristerne), en kunstmaler, en skuespiller, en husholdningslærerinde, en frue, en forretningsmand i USA og en farmer i Australien, 30 i alt.

Når vi siden har været til soraner-fester, er det jo hændet, at man har estimeret os. Vi fik 6 doktorer og kunne vist godt have fået flere. Man har kaldt os professorholdet, fordi 4 af os var så heldige osv. Når så den velmente ros var overstået, har en af os gerne søgt at bringe festtaleren ned på jorden igen. Var der krudt i os, blev det i hvert fald ikke til lutter dyd. Timerne var os for langsomme, dagene tit for ensformige; vi var skolens uroligste og ulydigste hold ... en vildt uenig flok; »Baldur« har aldrig været ledet dårligere, end da vi kom til. Men vi opdrog hinanden gennem de evige diskussioner; traditio-nen og den lukkede idyl blev grundigt luftet ud. Uenigheden har lykkeligvis holdt sig frisk til den dag i dag. Næppe

har vi spist festmåltiderne, før vi farer i totterne på hinanden – uden forloren-hed, uden forbehold, ligesom dengang. Kun den naive optimisme og selvtillid er forduftet; vi er ikke mere så store som i III g. Hvor var man voksen og indflydelsesrig! Hvor var man hævet over staklerne i de yngre klasser! Når Bent Andersen og jeg øvede romancer i Baldursalen, skal der undertiden have siddet en bleg, sorthåret dreng i en krog og lyttet til os. Jeg ved det fra ham selv; men dengang så vi ham da ikke, overhovedet ikke; og han vovede sig heller ikke frem. Det var Finn Viderø.

Soranerfrokosten

Torsdag den 6. februar 1969

Formanden holder ferie, så det var Clausen, der bød velkommen til de 24, som var mødt op til frokosten, plus tre til, der kom midt under hurra-råbene og Hebos anslag (så de kunne tro, det var dem, vi hyldede). Der var fremmøde fra årgangene 1901-47, deraf som sæd-vanlig 1913 godt repræsenteret.

Clausen mindedes *Eigil Nielsen* med en lille jagthistorie fra Lykkesholm, hvor han og de andre jægere havde set med en vis skepsis på denne lærde dr. phil. og lidt diskret havde villet under-søge, hvor erfaren han egentlig var. »Jo, det morsomste var nu isbjørn nr. 25«. – Tableau! – »eller også var det sten-geder i Himalaya«. Næste dag på selve jagten gik han ganske vist med mun-dingen snart op, snart ned; men han havde geværet fremme, sigtet, skudt og ramt, længe inden de andre overhove-det havde set, at haren var der.

Erik Sanders var nu næsten færdig med sine biografier for 1941-50 og be-rettede om den i lange tider forgæves jagt på *Lindgaard Kjeldsen*; men så kom det frem, at han vist nok boede på Hawaji. Og så var sagen jo ganske simpel: Man slår op i telefonbogen for

Hawaji (sic!) og finder en mr. Lindgaard. Nu har Lindgaard svaret, meldt sig ind i Samfundet og oven i købet vedlagt 15 dollars til Soranerbiografierne.

På opfordring fortalte *Sihm* om sit arbejde som dyrlæge under et FAO-ulands-projekt i Afghanistan. Han havde i det hele taget været vidt omkring: Efter dyrlægeeksamen et par år på Grønland (han havde dog kun skudt én isbjørn), derefter i Libanon som specialist i malkekvæg og nu altså projektleder i Afghanistan, hvor han uddanner dyrlægeassistenter. Problemet er, at af landets bestand på 20 mill. får dør ca. 30 pct. hvert år, så behovet for en dyrlægetjeneste er meget stort. For ham, der står midt i arbejdet, er det tydeligt, at ulands-arbejde må tilrettelægges på meget langt sigt; blot den mentalitetsændring, der kræves hos de udsendte, tager sin tid, men først og fremmest må det nye, som ulandshjælpen bringer til landet, have tid til at bundfælde sig og lagres hos de lokale, for så atter at vise sig på overfladen, mere eller mindre som de lokales egne ideer. Det er et arbejde, der skal gøres, en udfordring, som *Sihm* havde haft megen arbejdsglæde af at tage op, men han understregede, at man må se realistisk på varigheden af arbejdet, og han ventede ikke selv at komme til at se store resultater. Han havde været til et møde i Rom og havde så taget sig en rask lille 8-dages ferie, og under den havde han, *Ole Olsen* og *Illum* (alle 1947) opdaget, at der var Soranerfrokost og »der mødes vi på torsdag«.

Clausen oplyste om den formue, Samfundet har arvet fra *Erik Michelsen*, at man ville lade 2/3 indgå i 100-års-legatet (det skulle hjælpe på arveafgiften), og at resten skulle bruges til at sikre udgivelsen af Soranerbiografierne. – Hverken Kindt, Bjørning eller Saxtorph sagde noget.

Maden var god (Wienerschnitzel), men formandsklokke, flag og Hebos noder

skulle først findes frem, efter at vi havde sat os til bords; caféen skulle da ellers nok kende vore vaner. – For en sikkerheds skyld: Vi kommer næste gang torsdag den 6/3 kl. 12.15.

N. Sx.

Gensyn med Sorø

Betragtninger efter et Sorø-ophold

Af Poul Schjærff

Som led i regenerationen efter en sygdom anbefalede min »livlæge« mig et rekreationsophold i en eller anden skøn og rolig egn. Der var i begyndelsen tale om et hvilehjem i Hellebæk, men hvor mange lyse ungdomsminder jeg end havde fra dette paradisiske sted, tiltalte det mig ikke særlig »at fare vild i dunkle skove«, hvorfor jeg forholdt mig noget passiv.

Pludselig siger min kone en dag (det er nemlig hende, der får ideerne): »Vi skal tage til Sorø og bo i Gamle Dyrlægeboglig«.

Som i et lynglimt oplystes for mit indre øje den firkantede plads med den lange, lave dyrlægeboglig mod øst, åben adgang mod vest til gaden, Rolighed, mod nord den høje mur, der dannede grænsen mod hotel »Klubben« og mod syd forskellige udhuse.

Her havde jeg færdedes i min skoletid som kammerat med husets søn Asger, her havde jeg truffet hans fader, den stoute dyrlæge H. S. Nielsen, der altid, trods travlhed, havde et venligt smil til overs til os drenge, og her var ved markeder en hel lille forlystelsespark med karrusel og skydetelte.

Sporenstregs ringede vi til Sorø. Pensionens indehaver, den 83-årige frk. Asta Madvig Nielsen, havde egentlig lagt op, men da hun hørte et Sorø-navn,

var hun så venlig at ville huse os nogle dage.

En solrig septembereftermiddag holdt vi vort indtog, bekvemt transporteret af en gammel Rungstedelev og nuværende svigersøn, der ikke, skønt han har haft undertegnede til lærer, har skyet at indtræde i vor familie (anderledes er forholdet mellem menige soldater og overordnede; når en sådan skimtes, søger man helst ind i en anden gade).

Opholdet i dyrlægeboligen var en oplevelse: Søndagsmad hver dag, hvert måltid færdigt til tiden (Phileas Fogg kunne ikke være mere præcis), maden tilberedt af værtinden selv på det gamle komfur, hvad der skulle give det bedste resultat. Og altid hyggelig samtale.

Selve hjemmet var et ægte soransk provinshjem fra århundredets begyndelse: En forstue, hvorfra til venstre en blankferniseret trappe førte op til første sal; til højre et pompøst »Bornholmerur«; i midten en stor stumtjener, der dengang fandtes i alle hjem og erhvervedes ganske billigt, men som nu efterstræbes til fantasipriser, især af amerikanere, tillige med primitive gadelygter, vægtefoner, platter (uden hensyn til motivernes rædsler) og møblesten.

I stuerne stod hvert møbel på sin gamle, faste plads – alt organisk og rodfæstet – kort sagt: et hjem. I dagligstuen skærmede et bogskab med glasdør bøgerne mod at falme – og ud mod haven lå en stor hyggelig havestue.

Det hele udgjorde et interiør af en sjælden enhed.

Dagen efter vor ankomst gik vi tur på hovedgaden. Min barndoms Realgade

hedder nu Storgade; den var i hine fjerne tider brolagt med kampesten; på begge sider fandtes rendestene til afløb af spildevand, de var dækket med brædder; nedenunder rislede vandet, så man kunne godt tænke sig, at nogle drenge kunne lave en båd af en avis og deri – som hos H. C. Andersen – lade en standhaftig tinsoldat foretage en sejl-tur – og det var heller ikke udelukket, at han på sin færd kunne møde en rotte.

Små, lave huse vekslede med større fornemme gårde: Herrernes Gaard, opført af Chr. IV til hans sønner, der besøgte det ridderlige Akademi; den såkaldte ministerbolig i senklassicistisk stil, Hauchs gaard, digternes bolig 1827-46, mit fødested, hvor jeg henlevede den første halve snes år af mit liv; jeg glemmer aldrig, når gaden om efteråret fyldtes af hundreder af gæs, der blev drevet ud på landet, og et vidunder var for mig en kæmpemæssig metaldrukklase, der prydede husfacaden lige overfor. Inde fra stuerne kunne man gennem gadespejlet – og et sådant fandtes i de fleste huse – kontrollere færdselen. 1902 nedreves »Det gamle sted« og gav plads for en stor skønhedsforladt bygning. I nabohuset seigneur Fosses gård, nu kaldet »Den gamle kro«, beboedes den sydlige del af Akademiets musiklærer, Emil Jæhnigen, hvem man ofte kunne se siddende ved et vindue og dybt optaget af læsningen af »I ledige timer«, et af »Familie-Journalen« udgivet tidskrift med romaner, underholdende, men ikke på noget højt niveau. Så fulgte det stilrene apotek, hvis facade nu er skæmmet af en butik. På gadens anden side husede en lille bygning købmand

Trautners butik med byens bedste kaffe; han gjorde ikke noget for at lokke kunderne til, hans vinduesudstilling udgjordes nemlig kun af en stor sukkertop.

Nu er Storgade fuldt moderne; de gamle, små bygninger er veget for større; førsteklases brolægning, do fortove, og biler og andre mekaniske køretøjer gennemfarer gaden og skaber den af nutidens mennesker så højt vurderede fart og larm.

De mennesker, man dengang kendte, hviler naturligvis nu på stadens kirkegårde:

En anden Slægt dér bygger,
og andre Sjæle bo,
hvor nu jeg vil søge Sporet
af hoppende Børnesko.

Men da byen ikke er uddød, støder man naturligvis på en tur på bekendte. Det var hyggeligt, da man kastede et blik ind i urmager Jensens fine butik, at se indehaveren, som man kendte fra gammel tid, ekspedere en kunde. Og lidt efter kom stedets amtmand gående i skarpt trav, medførende (som det hedder i radiosignalementerne) en cykel og venligt besvarende ens hilsen. Længere nede i gaden antraf vi »Sjællands Tidende«s altid vitale redaktør.

»Forgyldning forgår, men svinelæder består«, siger H. C. Andersen – er gadebilledet ændret, ét består stadig: De mange gamle gårdspladser bag facaderne. Åbner man en port, åbenbares et billede af en enestående skønhed og idyl, gamle gårdbygninger i bindingsværk, små haver med duftende blomster, græsklædte gårdspladser – udtryk for tidløshed og gammel kultur. Dette gælder ikke mindst Regensgaarden, som man vil lemlæste ved nedrivning af

nogle gårdbygninger og erstatte med moderne byggeri. Heldigvis ser det ud til, at der delvis sættes en stopper for dette barbari.

Sådanne interiører er ofte i farezonen ligesom smukke vejtræer, snoede åløb og frodige enge – alt sådant skal nivelleres og reguleres, på det at man kan nå målet: Danmark som én stor parkeringsplads!

Et særligt besøg gjaldt den gamle kirkegård. Som muhamedaneren higer mod Mekka, søger jeg den gamle kirkegård; her findes mine forældres grav, og her hviler de mange åndens store, der i oplysningstiden og i romantikens tid var med til at forme vort åndsliv.

Over en kirkegård hersker en særlig stemning. Den kan udlæses ved benævnelserne: Det italienske »campo santo« antyder indvielsen til Herren, ligesom det tyske »Gottesacker« – her finder man den store fred, jfr. tysk »Friedhof«, fredens evangelium, som det så ofte udtrykkes, især i det 18. århundredes digtning, der rummer en hel række kirkegårdsposier: Hos Christen Pram sidder den gamle helt Stærkodder på en gravhøj:

O, venlige Grav! I din Skygge bor Fred,
din tavse Indbygger af Sorgen ej véd.

(Samme Christen Pram må forøvrigt have gjort en hurtig karriere; en af hans levnedsskildrere er for skade kommet til at skrive følgende: »Christen Pram var født i Gudbrandsdalen, men tilbragte fra sit ottende Aar største Dele af sit Liv i Danmark som juridisk Embedsmand og Folkeskribent«).

Den blide digter C. A. Lund ender sin idylliske elegi »Landsbykirkegaarden«, således:

Naar Maanen da gaar rødmende
bag Kirketaarnet frem,
og naar de (Landsbypigerne) muntre,
syngende
fra Graven vandre hjem,
da sige de: Gud glæde dig
i høje Himmelbo,
sov, døde Digter, sødelig
til Dommedag i Ro.

Og Fr. Høegh-Guldberg skrev en hel
versbog »Assistentkirkegaarden«. Af og
til kan man finde stemningsfulde steder:

Ja, hvil dig, dødes Have! hvor i Fred
i Blomsters Ly, de hedenfarne sove,
hvor Hyldens mørke Skygger dale ned,
og kølig Nat paa hede Dag os love.

Men vandringen kan blive noget lang-
trukken, når han fører os fra bautasten
til bautasten og besynger de *store* døde.

Ikke alene fredelig kan hvilen i graven
være – den bliver næsten hyggelig som
hos Ingemann i »Dannevang med grøn-
ne Bred«, hvis sidste strofe begynder
således:

Her er Sang og Harpeklang,
her er Fryd og Gammen.
Her vi slumre skal engang
broderligt tilsammen.

Fra min barndom har jeg med undren
betragtet en sten, lidt til højre for ind-
gangen. Dens indskrift meddeler, at
stenen er sat til minde om tømmerme-
ster Jens Marius Bohne, død på Atlanten
og begravet smst. 31/10 1893. Jeg så i
ånden kisten blive sænket ned i det
store, bundløse hav, omtumlet af de vil-
de vover.

En god forandring havde fundet sted
i de senere år. Den store, uhyggelige
bregneskov i kirkegårdens midterfelt var
afløst af et græssået område, så jeg let

fandt mine forældres grav uden at
skulle foretage opdagelsesrejser i det
mørke fastland; i græstæppet var ned-
lagt røde granitsten, som kunne købes
til gravsten, hvorfor det atter er blevet
muligt at kunne blive begravet på den
gamle kirkegård.

De mange grave betragtede jeg på
ny med andagt; på min elskede rektor
Hoffs grav var indskriften som sædvan-
lig ret ulæselig; de andre var i orden,
og på professor Andreas Schyttes mæg-
tige gravkiste sås stadig aftrykket af en
fod; djævelen var engang sprunget ned
fra kirkens tag, og hans fod satte dette
mærke i stenen.

Fra Ingemanns grav så man over til
hans bolig og konstaterede med tilfreds-
hed, at digterhusets restaurering var
vidt fremskreden.

Naturligvis skulle vi også i Akademi-
haven. Kommende fra Klosterporten så
man en lang, bred promenade med ud-
sigt til søen. Lige til højre for porten
ligger den gamle sløjdbygning; her hu-
serede i århundredets morgen overlærer
Zoffmann; for at takkes ham, indmeldte
man sig i dyreværnsforeningen »Sva-
len«; han indførte os i sløjdkunstens
mysterium, hvad der for mit vedkom-
mende resulterede i forfærdigelsen af
en ornamenteret blomsterpind samt et
spækkebræt.

Akademihaven var en åbenbaring af
skønhed, en ideel forening af natur og
kunst; vi gik ned til søen ved Inge-
manns ø; alt var nerveberoligende stille
og fredeligt:

Og Søen blank og rolig staar
med Himlen i sin Favn.

En enkelt gang hørtes en fjern larm
fra toget hinsides søen – ofte kiggede

jeg fra klasseværelset over mod det rullende vidunder og ønskede, at jeg var med, især i matematiktimerne!!

Videre gik det langs søen med de ud over vandet ludende træer, op mod Søgade med de to fornemme gårde, Rosenørns, hvor Frederik den Sjettes maitresse, grevinde Dannemand, har boet, og Urnes, den berømte politiker Estrups fødested.

Dagene i Sorø betød fred og rekreation, »saa stille, saa klare de Dage henflød«, og de styrkede på ny samhørigheden med og kærligheden til det »sted, som jeg har elsket længe«.

En rigtig »skovtroll«

Carl Weismann

Så snart klokken kimedede, løb han ud af Fratergården fulgt af broderen Otto – der senere døde på Celebes – eller den anden »skovtroll« i klassen, Fritz Mørk-Hansen fra Fyn. Og Carl Weismann er forblevet en rigtig »skovtroll« hele sit liv og en andægtig beundrer og iagttaget af fuglenes liv, næsten jorden over. Men læs hans skildring af sløruglen i den 1962 udsendte »Fugle på min vej« (Skrifola), illustreret med smukke helsides tegninger, 80 vingede venner.

– Mange gamle drenge fra Sorø Akademi vil huske »priorinden«, som gennem en årrække boede i det skumle loftsrums oppe over orglet i den 800-årige klosterkirke. Her levede hun et tilbagetrukket liv – vi sagde i bøn – og lod sig sjældent se før solnedgang.

Mange har gennem årene hørt Carl fortælle i radio – og nu er han der på ny – om sine venner, fuglenes verden, og glædet sig over hans indlevnings-evne, hans poesifyldte iagttagelser, hans viden som efterfølger af de store ornitologer Kjærboilling og Manniche. For et par år siden rejste han og fru Lise til

vort antipodeland, New Zealand, til øerne på »Det store bananblad«, Stillehavet og til Australien for at leve sig ind i den storslåede natur med fugle, dyr og black-fellows, australierne, og hjembragte en dejlig farvefilm, som burde fremvises i alle landets skoler. Og nu sidder han i et lille rødt hus dybt inde i Hallandsåsens næsten urskove, hvor han travet omkring og lever med fuglene, som han i barndommen gjorde det i Roldskov, i ungårenes Sorø.

B. Rosenkilde N.

En god Soraner – Alfred Bennick

Midt i det til tider brydsomme arbejde med at fremskaffe de relevante fakta til »Soranerbiografier 1901-60« hænder det, at man støder på detaljer, der vil tage for megen plads i biografierne, men som måske kan have interesse for gamle soranere. Således om afdøde stationsforstander Alfred Bennick (R 1901), der til sin 80 års dag den 22. juli 1963 blev interviewet til »Herlev-Bladet«.

Bennick'erne kan spore deres slægt tilbage til kong Hans' tid, måske længere endnu. Det fortælles således om en Hans Bennick, der, da dronning Margrethe lå for døden i sit skib på Flensborg Fjord, angrebet af kopper, trodsede smittefaren og hver dag bragte fornødenheder ud til dronningens skib. Han blev senere adlet for sine gode gerninger, og våbenskjoldet, visende 9 agern, er udhugget i sten i muren til slægtsgården »Bennicks Gaard« i Rinke-næs.

Alfred Bennick kom i lære den 1. januar 1902 hos stationsforstander Raffenberg i Sorø. Hvis man ikke efter et halvt års forløb bestod en prøve, blev man afskediget. Dengang var der rift om elevstillingerne.

En periode gjorde han tjeneste på Borup station. Det lyder nok pudsigt i nutidens øren, men dengang var det sådan, at når kongen skulle rejse med to-

get, gik der et såkaldt »Kongebrev« fra station til station på den strækning, majestæten skulle befare. Dette brev befordredes pr. stafet, og Bennick fik til opgave at hente det midtvejs mellem Viby og Borup og bringe det videre til midtvejs mellem Borup og Kværkeby. Og hvad skete: Stationsforstanderen i Kværkeby sendte sin smukke datter Helga ud som stafet – og det blev til kærlighed ved første øjekast!

Under tyskernes besættelse af Danmark var han forstander på Herlev station. Der skete sabotage på sporene, tyskerne mente, han havde været med i det, og han måtte gå under jorden og fandt husly hos pastor Andersen, Alsted præstegård, under dæknavnet dyrlæge Petersen. Senere, efter en ny sabotage, beordrede tyskerne hele personalet op ad en mur og skød ind imellem dem, uden dog at få nogen tilståelse frem. Ej heller blev det opdaget, at der under en stor tørvebunke ved stationen og under pakhusets gulv lå våbenlagre.

Disse småtræk kan indramme billedet af en mand, der gennem et langt liv tjente sit land trofast og gjorde sin gamle skole ære.

H. Krog-Meyer.

I. P. Trap:

Fra fire kongers tid,

G.E.C. Gad, 1966. Bind II. Side 279
1857. Den 5. august foretog kongen (Fr. VII) en interessant udflugt til Sorø, hvor kong Olafs grav i den gamle klosterkirke skulle undersøges. Det var en herlig, varm sommerdag. Kongen var i det herligste humør – en antiquarisk undersøgelse og en god frokost og efterfølgende middag uden huslig tvang gav jo en herlig udsigt. Conseilspresidenten, der som cultusminister var vært på Sorø Academi, ministrene Unsgaard, Michelsen, Krieger, Andræ og Simony, af hofetaten overhofmarskal Levetzau

og jeg, konferentsråd Wegener, konferentsråd Werlauff, gamle Thomsen, biskop Martensen, etatsråd Hauch, etatsråd Rafn, conferentsråd Larsen, professor Worsaa m. fl. dannede ledsagelsen. Festen begyndte naturligvis med en frokost, derefter blev gravene undersøgt og nogle levninger medtagne til nærmere undersøgelse i Kjøbenhavn; på kongens grav henlagdes en ny ligsten i stedet for den gamle, som var i stykker, og som indmuredes på et andet sted i kirken. Kl. 4 forlod kongen kirken, og straks derefter begyndte taffelet. Der herskede den livligste stemning. Kongen syntes at have glemt alt sit nag til sine ministre. Hall udbragte kongens skål, kongen drak på Sorø Akademis velgørende, marineministeren erindrede den tilstedeværende Ingemann, han talte til ære for den oldnordiske videnskab o.s.f. Efter taffelet tilbragtes den skønne aften i Rektorhaven, punschebollen kom på bordet, man sang fædrelandske sange, nogle blev berusede, andre blev ikke berusede. Kongen bragte en skål for gamle Danmark, hvortil han måtte bruge hele sin stemmes kraft for at skaffe sig lyd. Ingemann blev udnævnt til konferentsråd, justitsråderne Leuning og Povelsen til etatsråder og den kongelige halvbroder, jægermester Eide, til forstmester. Kl. 9^{1/2} tiltrådtes tilbagerejsten ved et ekstratrain under umådelige hurraråb ...

P. L.

Thorkild Hansen:

Jens Munk,

Gyldendal 1965. Side 268.

Jens Munk, som ikke var adelig (Faderen Erik Munk var degraderet og døde som fange i Dragsholm for egen hånd), blev ellers ikke behandlet efter fortjeneste af Chr. IV; men da han drog ud på togt for at finde gennem Nordostpassagen (hvor han omkom) 9. maj 1619, lod kongen afgå et »missiv« til rektor Stef-

fensen i Sorø om at optage kaptajn Munks to ældste drenge, så snart der blev ledige pladser.

Side 120, samme værk.

Af Tøjhusets regnskaber fra dette år (1608) fremgår det, at man har fundet 76 uerstattelige, håndskrevne munkebøger fra Sorø kloster, lutter kildeskrifter i ét eksemplar, hele middelalderens religiøse, politiske og økonomiske Danmarkshistorie. For en ordens skyld spørger man kongen, hvad man skal foretage sig med de gamle skrifter. Hans majestæt har ikke åbnet en bog, siden han gik i skole hos Hans Mikkelsen, men han modsætter sig kategorisk, at det værdifulde fund går til spilde. Han svarer med sin kendte myndighed, at de 76 bøger skal udleveres til fyrværkerimesteren, som skal bruge dem til fremstilling af karduser.

Og således gik det. De blev brugt til et pragtfuldt fyrværkeri.

P. L.

Fred hviler over land og by

Hver dansker kender denne aftenang, utalige gange sunget som afslutning på møder, foredrag, diskussioner m. v.

Det fortælles om et politisk møde på Ringkøbing-egnen i I. C. Christensens tid, at der blev talt af kandidater fra forskellige partier, og at talerne alle kritiserede I. C. og hans politik sønder og sammen. De vestjyske tilhørere sad nu og glædede sig til at høre I. C. svare med næb og kløer og lune; men I. C., der var »blandt sine egne« og var sikker på et overvældende flertal uanset angrebene, gik på talerstolen og sagde: »Ja, nu har vi hørt, hvad de her folk havde at sige, og klokken er 10. Lad os synge »Fred hviler over land og by« og så gå hjem i seng!«. Og det gjorde de

gode vestjyder med lune smil og undertrykt latter.

Undertegnede holdt engang foredrag i et forsamlingshus, hvor mødet lededes af den lokale skolelærer. Efter »Fred hviler« spurgte jeg ham, der hundreder af gange havde sunget før til den sang, hvordan det skal forstås med vogteren, der går »på dammen«?

Det må vel have været på is om vinteren!

Nej, det er et digt med en udpræget sommeraftenstemning, og så fortalte jeg ham, at talen er om Blegdammen, hvor man blegede lærred, og hvor vogteren gik om natten for at passe på tyve.

Mon ikke den »Dam«, Ingemann tænkte på, var en af græssletterneovre i Egevang, hvor tøjet kunne bleges, og hvorfra en stille sommerkvæld vogterens loven af Herrens navn kunne høres over søen til Ingemanns hus og have.

Om Blegdammen ved København minder navnet Blegdamsvej den dag i dag. Undertegnedes tipoldefader dispacheur Johan Buntzen havde landsted på Trianglen! Det hed »Vaseblegen«, jvf. breve fra fru Heiberg, hvis svigermøder, fru Gyllembourg, var datter af dispacheuren.

Poul Lorenzen.

P. S. Ikke alle forskere er enige om, at ovennævnte sang besynger Sorø's natur. F. Rønning mener, at Ingemann har skrevet digtet i København i juli 1822, kort før han kom til Sorø. (Se F. Rønning: B. S. Ingemann 1927, s. 180-81 samt en del artikler i tidsskriftet Danske Studier 1915, 1921, 1922, 1926, 1927).

Red.

Vandballet

Det traditionelle vandbal afvikledes lørdag den 1. februar. En tid så det ud til, at man på grund af manglende tilslutning skulle aflyse, men da der åbnedes for adgang for alle klasser (Bleballet er jo af gode grunde forsvundet!), kom der fart i tilmeldelserne, og en broget skare af alle forhåndenværende aldersklasser fyldte festlokalerne – for damernes vedkommende særdeles broget – festlige langkjølede realistdamer og miniminiskortede gymnasiaster plus et par fejende kineserbuksede.

Usædvanligt mange fædre var mødt op, hvilket bl. a. lettede borddamernes fordeling!

Den store aldersforskel blandt de dansende syntes ikke at genere – tværtom – man så i den stadig populære Lancier »små« 1. realister frejdigt blande sig med 3. g'ere, ja endog med ældre lektorer, og både festsalen og Ø.H. var stopfuld af quadriller.

Ved spisningen (smørrebrød og øl) holdtes diverse taler – rektors velkomst, formand A. Kann Rasmussens efterhånden traditionelle overrækkelse af en vimpel, og selv kurator Koch kom ud af busken med en munter og vittig tale for fru Østergaard om Akademiets betydning for Sorø Turistforening, af hvis bestyrelse fru en er et temperamentsfuldt medlem. Talen for – og navnlig til – damerne holdtes af Jan Haugaard, 3. m. naturf. – han vovede sig ud i det litterære (Karen Blixens båltale) og fik fikst afleveret sin hjertens mening om dette køn.

Be.

Orienteringsløb

Søndag den 23. marts afholdes det årlige orienteringsløb mellem skolen og »de gamle«. Deltagerne møder i Baldursalen kl. 08.30.

Der medbringes så vidt muligt: Kompas, kortmål (1:40.000), blyant og papir.

Påklædning ved løbet er fri. Omklædning kan foretages i omklædningsrummet ved gymnastiksalen.

Der vil være mulighed for spisning på skolen efter løbet.

Tilmelding inden den 15. marts til:

Ole Halken,

Rektorparken 16, III tv.

2450 SV

Tlf. (01) 21 22 61, lok. 45 fra 14.00-22.00.

Soransk Samfund, unge eller gamle

Jeg har så tit hørt, at »Soransk Samfund – det er ikke noget for mig, der kommer jo kun de gamle nisser!« – Jeg ved ikke, om denne påstand muligvis engang var rigtig, men følgende opstilling synes at vise, at den ikke er det nu.

Antal deltagere i

Afgangsåar fra Sorø	Årsf. 1968		de sidste 3
	Soranere + ledsagere	Soranere frokoster 1968	
1910 og før	9+ 6 = 15		34
1911-20	20+ 9 = 29		34
1921-30	20+ 19 = 38		12
1931-40	14+ 9 = 23		11
1941-50	6+ 6 = 12		6
1951-60	13+ 12 = 25		4
1961-67	56+ 35 = 91		15
1968	32+ 10 = 42		1
I alt	170+105=275		117

Bestyrelsen glæder sig over de yngre årganges store tilslutning, men hvor er

mellemårgangene henne? Når vi, forhåbentlig i løbet af året, får lavet en medlemsfortegnelse igen, bliver det interessant at se, hvorledes de ca. 17-1800 medlemmer fordeler sig over årgangene.

A. Kann Rasmussen.

Dødsfald

GEOLOGEN S. AA. ANDERSEN

* 13 .maj 1901 – † 28. januar 1969

Geologen Svend Aage Andersen, der døde den 28. januar, 67 år gammel, stammede fra Sorø-egnen. Faderen var gårdejer i Lyngø, og herfra sendtes ikke mindre end fem børn på Sorø; foruden ovennævnte tre søstre: *Olga*, (s. '16), fhv. overlærer i Frederikssund, nu Herslev pr. Roskilde, *Dora* (s. '18), 1925-37 skolehjemleder i Haslev, derefter bosiddende i Frederikssund, *Edith* (r. '15), gift Deichmann, ansat ved sparekassevæsenet, bosat i Roskilde, *Karl Gustav* (r. '19), kioskejer i Roskilde. En halvbror var *H. P. Kristensen* (s. '13), 1894-1949, læge i Skjern (se Sor.-Bl. 1949:53). – *Edith Deichmanns* søn, student Sorø 1945, *Mogens Deichmann*, er tandlæge.

Fra 1913 til 1920 gik Svend Aage Andersen på Sorø; han hører til den berømte studenterårgang 1920 med de mange doktorer og professorer. 1926 blev S. Aa. A. mag. scient. i geologi, var 1931-39 assistent ved Danmarks geologiske Undersøgelse, fra 1940 privat geolog, 1932 tog han doktorgraden med afhandlingen »Om åse og terrasser inden for Suså's vandområde«, og 1929 havde han erhvervet Universitetets guldmedalje, 1937-41 var han redaktør af »Naturhistorisk Tidende«.

Hans vigtigste publikationer er: »Det danske landskabs historie«, 1933, »Guld-

hornene fra Gallehus«, 1945, (to nye rekonstruktioner med tolkning), »Alfabetets gåder«, 1949, (forklaring af bogstavernes og tallenes betydning samt talesprogets oprindelse).

Svend Aage Andersen var en særpræget og original forsker. Inden for geologien var han – efter sagkyndiges udsagn – den første, der forstod betydningen af dødisens indflydelse i fjerne tider på vort landskabs dannelse, og han forsøgte ud fra nye synspunkter at forstå ledeblokkenes transportveje til Danmark.

Desuden førte studiet af guldhornene ham ind på undersøgelse af runerne og alfabetet, med opdagelse af det system, efter hvilket vort alfabet er sammensat for næsten 4000 år siden (se afhandlingen herom i Sor.Bl. 1967:37, som han var så venlig at tilbyde redaktionen), og som knytter mange af vore danske navne sammen med græske, hebraiske og arabiske ord, ligesom det vises, at vore arabiske tal er gamle bogstaver, stående i en »alfa-betisk« (som navnet betyder) rækkefølge med skriveretning fra højre til venstre.

Svend Aage Andersens resultater er originale, og en senere tid vil vurdere, hvad der har blivende værdi, meget vil blive stående. Han var i al sin færd utraditionel og engageret; han kan sammenlignes med afdøde historieprofessor Erik Arup – begge forskede de – uden at lade sig binde af hævdvundne anskuelser – fra bunden af.

P. Sch.

*

FISKERIEJER ESKILD ASSING

* 10. august 1901 – † 24. januar 1969

67 år gammel døde Eskild Assing den

24. januar. Han var søn af sagfører J. C. M. Assing i Ringsted, besøgte Sorø Akademi 1913-14, men udgik på grund af sygdom og tog senere realeksamen i Ringsted. Efter forskellig forretningsvirksomhed og virke som landmand købte han 1952 et ørreddambrug i Brøndbjerg ved Hadsund, som han i løbet af få år udvidede. I mange år sad han i bestyrelsen for Dansk Andels Ørredesport, som han forlod, da han i efteråret 1968 solgte sit dambrug.

Eskild Assings ældre broder er *Børge Assing*, f. 28.-3.-1900 (r. Sorø '17), tandlæge i Skælskør. En yngre broder *Uffe Assing*, f. 16.-9-1911 (m. Sorø '27), uddannedes ved landbrug og dambrug og havde Ørvad dambrug pr. Arden. Han døde for et par år siden.

Gamle Soranere og soranske noter

Soransk Samfund lykønsker følgende kammerater, der har fødselsdag i marts:

3. Repræsentant *Aage Stenersen* (f. 1894), på Sorø 1907-08.
4. Gårdejer *Niels Erik Rasmussen* (f. 1909), Byfogedgaard, Bjørnstrup pr. Kalundborg.
6. Formand *Chr. Meyer* (f. 1889), Formosavej 39, Kbhvn. S.
6. Underdirektør *Bent Møllerhøj* (f. 1919), Ehlersvej 34, Hellerup.
8. Advokat *Jørgen Drechsel* (f. 1919), Strandvej 417 D, Ordrup.
9. Politimester *Carl Fenger-Eriksen* (f. 1899) Ringkøbing.
11. Kontorchef (Østifternes Kreditforening) *Carl Einar Rasmussen* (f. 1884), Egernvej 35, Kbhvn. F.
11. *Oluf Peder Olsen* (f. 1894), Løkkevej 1, Frederiksberg, Sorø.

11. Assistent *Frederik Schultz-Lorentzen* (f. 1899), Prinsessegade 52, København K.
12. Civilingeniør *K. W. Rasmussen* (f. 1894), Ved Renden 37, Søborg.
14. Tandlæge, fru *Martha Anda*, f. Nielsen (f. 1894), Nygaardsgatan 17 A, Sandenes, Norge.
17. Orlogskaptajn *Hans Chr. Andersen* (f. 1909), Gl. Vartovvej 27, Hellerup.
18. *Alb. Will. Nyeborg* (f. 1874), på Sorø 1888-92.
18. *Peter Olaf Julius Malling* (f. 1879), på Sorø 1891-97.
21. Landsretssagfører *C. L. Borch* (f. 1919), H. C. Andersens Boulevard 38, Kbhvn. V.
22. Bankfuldmægtig *Arne Morell* (f. 1894), Amager Fælledvej 11, Kbhvn. S.
24. Fhv. telegrafassistent *Karen Vejstrup* (f. 1894), Refsnæsgade 52, København N.
31. Seminarielektor *Mogens Kiørboe With* (f. 1919), Rahbeksvej 1, Odense.

*

Professor, overkirurg, dr. med. *Jens Chr. Christoffersen* (s. '30) modtog den 24. januar en hædersgave på 30.000 kr. fra Ejnar Friis-Hansen Fondet.

»Lad mig lige se. Drømmer jeg, eller er jeg vågen« - med disse ord udtrykte professoren sin glæde og overraskelse over den store gave. Denne donation er Fondets første.

Direktør Ejnar Friis-Hansen motive-rede denne uddeling med en henvisning til professor Christoffersens indsats på det særlige felt inden for kirurgien, der benævnes urologien, hvorunder nyrelidelser har en fremtrædende plads. Dertil føjede direktøren en tak til professoren for den menneskelige varme, hvormed han omfattede sine patienter.

Professor Christoffersen erklærede beskedent, at hædersgaven burde være givet til en ung, dygtig tekniker. Han modtog gaven som en anerkendelse af det arbejde, der udføres på hans afdeling på Bispebjerg Hospital, og han ville

gerne benytte lejligheden til at takke sit personale.

*

Den 1. februar indtræder en ny mand i en af dansk byggeris topstillinger. Næmlig posten som administrerende direktør for Dansk almennyttigt Boligselskab. Den nye direktør er direktør for Foreningen af bymæssige Kommuner, cand. jur. *Helge Hørby* (s. '38).

Helge Hørby kan trods sine kun 49 år se tilbage på en særdeles alsidig og smuk karriere. Efter sin embedseksamen fungerede han straks på kommunalt plan i indenrigsministeriet i ti år. Men han ville gerne ud i marken og blev derfor 1956 personalechef og kommunesekretær i Gentofte, atter i ti år. De sidste par år har han tillige været knyttet til Foreningen af bymæssige Kommuner, hvor han som ovenfor nævnt med stor dygtighed har varetaget direktørhvervet. Og vi soranere ved, at Hørby til alt dette er en vældig cricket-spiller, primus motor ved stiftelsen af cricketklubben »Soranerne«. Hans avancement er en »Ridehustaver!«.

Aforisme:

»Fa'r! Hvad er det at være åndsfrisk?«
– »Det er en betegnelse, som enkelte får, når de er blevet meget gamle«.

K. K. Steincke.

*

Organist *Ebbe Truelsen* (s. '57) havde på Sorø Finn Reif som sanglærer, og hos ham begyndte han 1960 at gå til orgelspil. 1961 kom han på Musikkonserveriet, tog 1965 diplomeksamen, 1966 organisteksamen og blev derpå organist ved Solbjerg kirke samtidig med, at han gennemgik konservatoriets solistklasse. Og den 22. januar debuterede han med en orgel-koncert i Vor Frelsers kirke. Han fremførte klassiske arbejder af Bach og Buxtehude, men viste sig også som en sikker fortolker af romantisk og mere nutidig orgelmusik (Mendelssohn og Johan Alain). En anmelder, professor Nils Schjørring, slutter såle-

des: »Ebbe Truelsen meldte sig med berettiget krav om en smuk plads blandt vore mange dygtige, unge orgelspillere«.

*

Videnskabernes Selskab har valgt professor, dr. phil. & med. *Hans H. Ussing* (s. '29) til formand i den matematisk-naturvidenskabelige klasse i stedet for afdøde professor, dr. med. et scient. *Einar Lundsgaard*.

*

60 år:

At Sorø Akademis skole har et særdeles homogent lærerkollegium viser både de runde dages antal og den betydelige anciennitet ved skolen. Lektor *Erling Pihlkjær*, Klosterporten, der den 10. januar fyldte 60 år, er den elvte af akademilærerne, der passerer de tre sne.

Pihlkjær er dyrlægesøn fra Århus, blev cand. mag. i 1933 med fransk som hovedfag og latin som bifag, og efter et år ved Århus Akademi kom han i 1934 som adjunkt til Sorø Akademis skole. Siden 1952 har han virket som lektor, i de sidste 10 år som tøj- og festinspektør, og i den egenskab er han kommet i forbindelse med alle drengene på skolen. I sin tid var han en inspirerende leder af cricket-træningen, og skoleholdenes sportskampe har fremdeles hans bevågenhed. Også som en habil bridge-spiller er han kendt, men skiftende elevhold på skolen kender og anerkender ham dog først og fremmest som en dygtig fransk- og latinlærer. Gennem mange år har han haft sit hjem over Klosterporten – Danmarks ældste beboede hus.

SORANSK SAMFUND

Kasserer: Civilingeniør S. Kamman
Tobaksvejen 10, 2860 Søborg
Tlf. 69 11 44, giro 1710

SORANERBLADET: REDAKTION

Højagervej 67, Rungsted Kyst, lektor P. Schjærff.
Tlf. 86 38 32 (ansvarshavende) og Algade 70, Vordingborg, overbibliotekar C. G. Elberling (ulønnet medarbejder). Tlf. 511 (subs. 638).

EKSPEDITION:

Høje Gladsaxe torv 2, 2860 Søborg.
Direktør N. E. Løgstrup. Tlf. 69 36 83.

Fr. Palm Greisens bogtrykkeri, København.

Kalundborg Shipping Agency

J. Rødgaard Hansen
statsaut. skibsmægler
Kalundborg

Telex: 5477 Kalship
(03) 51 17 00

(03) 63 22 22

1. kl. værelser og smukke
selskabslokaler
Største og førende

HOTEL POSTGAARDEN, SORØ

Etablissementet

PARNAS

Telf.: (03) 63 06 36

Hotel - Restaurant

Elegante møde- og selskabs-
lokaler

Vis-a-vis Sorø Akademi

Åben medio april-oktober

Frede Lerche Madsen

Advokat

HARALD QVIST

Landsretssagfører

Mødeberettiget for Højesteret

Frederiksberggade 25
(01) 12 32 64

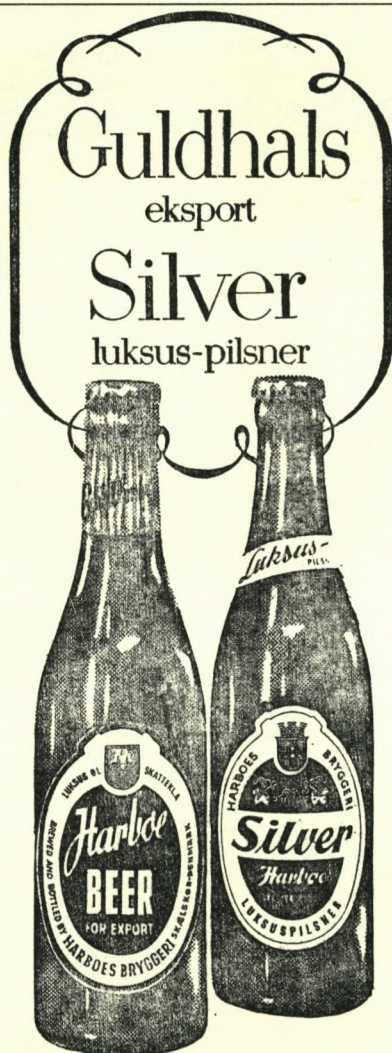
Lrs. G. Tage Nielsens efft.

Sorø Akademi i Skovdistrikt

Telf. (03) 63 01 25

Har De kakkelloven, har vi brændet

luksusøl
til hverdagspris
H A R B O E

49 FULDMÆGTIG
LOUIS VICTOR A MATHIESEN
VESTERBROGAE 20B-3 IV
79 KØBENHAVN V

**SVEGÅRDS
BOGHANDEL
SORØ**

TELEFON (03) 63 00 27
POSTKONTO 7163

BANKEN
for Sorø og Omegn

FILIAL AF
PRIVATBANKEN
I KJØBENHAVN A/S

MERKUR A/S

HERMODSGADE 24
ÆGIR 8888

*Kaffe og The
en gros*

**Kaina Rustolie - Kaina Vaabenolie - Kaina Loddefedt
Nova Slagloddepulver - Nova Svejsepulver**

De kendte Kaina- og Nova-Produkter
fra Vissinggaard Laboratorium anvendes på værksteder,
garager og fabrikker overalt i Danmark.

Forlang Kaina- og Nova-Produkter hos Deres handlende

VISSINGGAARD LABORATORIUM

Vissinggaard pr. Brødstrup . Telf. (05) 75 14 14

SCO

KNALLERT

— til hård daglig belastning

ORLA NIELSEN

(03) 63 02 58

Byens førende forretning i
Akademibeklædning

TH. C. JENSEN

1ste KLASSES SKRÆDERI

Vedelsgade 14

(03) 63 03 58
4180 Sorø

Mogens Krog-Meyer

Højesteretssagfører

Gothersgade 109, K.
Minerva 5800

